

עין משפט
גד מצודה

ג א מיי פון מהל
נדרשן איז שט
עפון א טוישע אהע
קומע שפע א:
ד ב מיי אס הי ד
טוישע אס שפע א:
ה ג מיי פון מהל ענדע
הלכ א טוישע יי
סען קו שפע א ונהגיי
ד אס אהע:
ז ה מיי פפיד מהל
אישט הלכ א ופע
מהל נדרשן איז [ל] סמ
עפון מח טוישע אהע
סען א שפע א וסען
העט שפע א:

תוספות רי"ד

לפי שאין בקיאות לשפה.
כפי בצבור וזו העצמיות
לומר כפני נכתב וכתב
תחת משום דברים וכתב
לשפה ובחולין וזו
בקיאים לשפה
שאינן בני תורה כלומר
שאינן יודעין שצריך
הכתב שכן לשמה ויש
לחוש שכן נכתב וזה
לומר מבני ערוי שסמ
שם וסמ אשר שם
אמרו ונמלך סלגש אל
שחולו וזה לשמה
שמה צריך שאינן כפני
נכתב ובפני נחתם לשם
אזה וזו רבא אתם
לפי שאין ערין מצוין
לקיפין. מר
סמכדת
הם לא"א שכתבי
שחולו ואם יבא ובעל
היום ומה צריך וצריך
לשמה כי זה הגט אל
לשמה אני אל אל
וישם וחתמת בני ערין
ואין זו כתבתי וזה הערין
אחרים שיכירו חתמת
אני הערין שיכירו
היה ומה האשה צריכה
לרביא אתה שעתה
כתב לה. לקיפי חתמת
היה ומה האשה צריכה
כפני נכתב ובפני נחתם
ואם יבא ובעל ומעמד
לשמה כי זה הגט אל
בקיאים לשפה אל
חיים רבא דהם סמיים
דבריה גיטא בקיאות הן
לומר וזה נתקן לומר
כפני נכתב ובפני נחתם
לפי שאין ערין
מצוין לקיפין. א"א
דאיתא כי חר. מר
שפשו שנים לשוליים
לרביא הגט לרובא דאמר
לפי שאין ערין מצוין
לקיפין ואין צריכים לומר
דבשנים אין ובעל יכול
לעמוד ולרבה דאמר
שאינן בקיאים לשפה
לומר. א"א א"א א"א
מבניה לדתיה
מבניה לדתיה בא"א
נכון ויהיה ונליל וסדי
השאר וזה שכתבי
שיחולו. רבא חדיש
לעצמא ובעל צ"ל.
ולרבה לא צריך חתמת
ובני א"א בקיאים לשפה:
אין מר א"א דאיתא
מר מעד ערין בחולין
באותה מדינה דשכיחי
שיחולו מעד ערין לרובא
דאמר לפי שאין ערין
מצוין לקיפין ואין שכיחי
שיחולו ואנו צ"ל ולרבה
דאמר לפי שאין בקיאים
לשמה שצריך שיאמר
שנים מעד ערין אל
שנים מעד ערין. והלכתא
רבא דאמר בחולין. ועי'
רבי מנאי רשמיטא

ה:

אית ליה מודה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו ואית כ"פ דנכח
מנאעיה (דף יג.) פליגי ר"מ ורבנן במאן שטר שאין בו אחריות דרבנן
מארי לא יחזיר ור"מ סבר יחזיר ומוקי לה שמואל כשאין חייב מודה
מחזיר לר"מ לזור ע"פ גלוסיהו והשתא דהא
למיתא למדי דאי מקיים לא יחזיר
ועמו ואם לא מקיים ליה אם כן מה
תפסידו יא מהדר ליה אלא ודאי מישינן
שמה יוליא שלח בפניו ולא נטעון
מוזיקא הוא ויש ס' לומר דף כרחק ק"י
הנעסם כשכל כך דלכתי נטעון לכו
פרוע הוא דהא שמואל סבירא ליה כ"פ
מי שמת (כ"ב דף קנ"ה) כסדרא אלינא
דנר מחזיר מודה בשטר שכתבו צריך
לקיימו והיה אלא לומר אמוין פדעו
הוא מיגו דאי בעי אמר מוזיקא הוא
למחזיר דלדידה לא טענינן מוזיקא
וילכא מיגו מ"מ כיון דלא היה ים מיגו
טענינן לה שפיר פרוע הוא דקי"ל
מ"ד כ"ח ב"ק פ"ה המוכר אל היתם וס'
דף ע"ג דנשבע וגובה מחלה גבי שטר
כסם אלא היינו טעמא דלא יחזיר כיון
דאיתיה כנפילתו ולזה עוון מוזיקא
לאין לנבזם וכו' הדיו אפילו ימלא

עדי קיום לחייסין שמה זויף זיף וחתים כי הויה דגט פשוט (שם)
 דף קסא. דלמה ידיו ארזטוקא וכן משמע החם לשון הקוטרס אבל
 יחי לביח לוח קמן והמלה מלל עדי קיום ממוזרים לו וחי הדד חמי
 קה ובעין מוזיקר הוא נראה דמו אל מייסון כיון דרזוקא בחימא:
 ר"פ שאין בקיפאן ציטמא. וזלח מלי שנה לשמה דלין קיפאן: שחאר
 הלכות גיטין כגון מחבור ושינה שמו ושמה ונכתב ביום ונחתם
 ונזילה ואין לומר דנקט לשמה דשימא טפי דמשמע גט ששמו בשמו
 ושמה בשמה ומסדר לה וגם הסופר שרגיל למכוב עופשין גיטין אינו
 נשטימא ושמלי וקטא שמו ושמה ויה"ה שאר הלכות גיטין זה אינו
 הדיח אמר לקמן (דף טו:) ג' דברים שגוי גיטין נשים מחזוריים גדרים
 ופריך והא איכא לשמה בשלמה לרבה היינו מולין ומציא אלא לרבה
 שקיפא ותו בין לרבה בין לרבה אלא איכא מחבור אלמא לרבה דוקא
 נקט לשמה בכלל מולין ומציא ולא נקט מחבור ומפרש ר"ת בדכל
 הלכות גיטין שקיפאן אלא דרש דרשה דוכחש לו לשמה אינה נראית
 עיקר דרשה ואין בקיפאן פירוש אין חוששין לדרשה דלשמה
 ולחלח שאלמו דלקמן פירוש לאחר שקנינוה וזה דפ"ה דממילא שילין
 ליה אי הוה לשמה ואמר אין אין נראה דלא משמעתינן ביום דוכחא
 ויחזקא דרין לשמה ועוד דאם כן נראה דלא גינייהו אש נרין לשל
 ויחזקא דרין לשמה אלא חסדיה דכפישין בחזקתיהם כן (פסדו)

ויהא דלמר לקמן מי קמינא נכחז ובפני נחשם לשמה נהי דסמח
 ליה למימר דהוי: **לפ"י** שאין בקיאין בשמות. קשה דלקמן (דף ה.ה.)
 אמר שנה הוא משלחו אי חשישין שמה לא נאמר? לשמה וטעמא דלמר
 מתחילה לא ידע דעני לשמה והאמר דע ואמר ר"י דמסקין בסמוך
 שלא ידע ועברו והוא שמתוולד הבעל בעלמה לא לשמה אלא
מא"י בנייהו. לא מצי למימר מוליך איכא בנייהו דלרבה נמי לרבנן
 ולמ"ק נמי הו' בכלל הא דלמר איכא בנייהו ממזרים למדני
 בכלל דאמריהו כי תרי דממי לקמיין: **דאיתיהו ב' תרי**. פ"ה למ"י
 וזהו שהיו מומונין לקמיין כשיבא הבעל ויעברו ועוד דלמה לא דלמר
 רבי'א דלמיהו כי תרי ואמר כיבוע שלם דמי לא מיתין לומר לא
 ומה אילו יאמרו כענין גרשה מי לא מהימני ולהא לא חשישין שמה
 שחזר להכשילה: **לר"ע** תרי. אמרי לא ידע הא דפרשית דלא
 שבתורה. דלתי"א דרסקין כגון עדות דיני ממונות ודיני נפשות ואילו
 באיסורין מה לו להזכיר איסורין והא ערוה נמי איסור הוא וזהו
 ה"ק עד אחד נאמן באיסורין ואמר דעני מרי מילי לאסורו
 כל עיקר דבר שבערוה אין פסות משנים וזה בלשון איש בגיטין ובק
 פ"י הקוטרסם שהרי האמינה מזה כל אחד ואחד על הפרשת תרומה
 דאזכור נאמן אע"פ דאיתיהו איסורין משום דבדיו לתקנם כמו פ"ה
 דבדיו לרבו מעיקרא כי בידו לשטות דלם לא כן אמאי מיתין
 על גביו ומעשים בכל יום דמהימנא אע"ג דלא שייך רוב מצוין אלל
 שאנו סומכין על השנים בשמיטה אע"פ שאין יודעות הלכות שמיטה כי
 ומאן לן עד אחד נאמן באיסורין וי"ל דילפינן מזה דדרשין בפרק
 באיסורין וי"ל דלמה נחקק שחא רואה כל שעה וכשבעה שבעה
 באיסורין. קשה ר"מ מה תשובה היא ואת עיקר הכעז יוכיח שצריך ל
 נעשה כבר ושוב אין צריך אלל גילוי מילתא לידע אם לשמה נכחז: ה
 דרבה (בבבא דף מה.) בשאר איסורין כגון עבד והקדש וקומותוס מספקא
 נאמן בשאר איסורין אלא איסורא אלא בידו אמאי אינטר
סתם ספרי דרביי פיינר נפירי. והו' כמו מילתא למיטותא ל
 משום דלמיא דלשמה תבז ועומד כגון שנכתב לש א' מציני

המביא גם פרק ראשון גימין

לפי שאין בקיפון לשמה. אין בני מדינת הים בני תורה ואין יודעין
שדרך נכחו הגט לשם האשה וקרא חכיו וכתב לה ספר בריחות
ודברים (ד) לה דרייתו (לשמה) הילוך אומר השליח בפני נכתב ופני
נחתם וממילא שיליון ליה אם נכתב לשמה והוא אומר אין. ולקמיה

מפרש מאז טעמא לא אלסכרוו נמי
לממר לשמה: **לפי שאין עדים מלויין**
לקיימו. אין שירות מלויין מהם
לכאן שמה יבא הצעל ויערער לומר
לא תבטחי שיהיו עדים מלויין להכיר
חסימת העדים והאמיתיון לשלית.
ולקמן פריך בין לרנצ בין לרנצ ליעני
חרי: **דלפסיוו בי פרי.** ושםא נעשו
שלושים לנרסה והגט יולא מתחת ידי
שניס. לרנצ נעי לממר לרנצ לא נעי
לממר שהרי שנים הם ואם יערער
בעל הדי מסויין לקיימו: **אי נמי**
מדמינה למדינה כדרך ישראל. כגון
יהודה וגליל דסקלך לרנצ השתא דלא
שכימי שירתא. לרנצ דלא חייש
לעירעורא דימא מוויף הוא לא נעי
לממר הואיל וקלאין כל בני ארץ
ישראל לשמה לרנצ נעי לממר דהא
אין שירות מלויין: **אי נמי כלאום**

מדינה. כגון מעיר לעיר במדינה אחת. מדינה וועטערדיאָ בלעזן.
ובמדינת הים לרעה צו לימיר דאָ אין צוקאָן לשמה לרעה דאָמער
לפי שאין וכו' וועמענען מענטש געווערען דויער וואס האט לא צירך
אז ער שטייט שיינעם: מייד דרום אלע ערענס שטערנע. קויער וואס:
וועט ער אדער נאָכן באַצוריקן. שטיי האמנה חורה כל אחד ואחד
מישראל על הפרשת תרומה ועל השפיעה ועל ניקור הגיד והחלב:
ולא איסחוק איסורא. דהלכ כך מתיבא: איסוראש: גופא: הכא
איסחוק. בכך איסחוק אשכא איש. וועמען וועט ער לא גמריין לא
בדאמריין ביצמות (דף פסח). דאסעס ידען לויפן נאָכן וואס האט
עליין: ואין דער ערשט. רחמי להעיד בפחות מעשים דויער דער דער
ממון כחיו הכא כי מלאכה ערות דבר (דברים ד) וכחיו השם על פי
שום עדים יקום דבר (שם ט) כנס' סוטה (דף ג:) רוב ישראל צוקאָן
הם. וואָן לעווען: אפילו לא מאיר דחיים למיעוטא. גאט קען אקטנה
וואס וועלן וואס זיינען שר' יאנא פרייט קטנה שטייט אפילו חיליות
כ' כנס' ביצמות (דף קט:). סאס ספרי דיינין. סופרי דיינייט שרגילן
לכחוד כל שטרי גישין: מינער גמירי. גוט אשכא צו לשמה:
ורבין הוא דלעריכו. למעשה למלחא מענטש דאסכא דאסכא מחוב ועומד
כגון שנכתב לשם א' מבני עירו ששמו כשמו ושמה כשמה ונמלך מלגרא:
מאָס

לשמה משמע מכל מקום כיון דעיקר תקנה משום לשמה הוא
ואל הוא עצמו שהביא גטיו אינו צריך שיאמר בפני נכבד ובפני נחמס
בקטן מתיקט נקט ליה בדידה ואזילו מערער עולויה למה לא יערער אם
דבוב בקטן או וסמס ספרי גמירי וליכא אלא לשם צלמלא דמסתמא
ללבו דתו לא מערער כדאמר בסמוך מנקט נקטי בדידי ואי:
ומלאי כמובין ל"ל בפני נכבד ובפני נחמס דבוגיין מוליך אטו מביא
בגאך ישראל ווא דלא קאמר גט מקוים איכא בנייהבו משום דהו
לפי שזין עדים מציין לקיימו אלו יקיימוהו וקשה דאטו ביפלא תלו
ב"ר כן שזיט אטו גטין מהן השוק שמכריח חתימת העדים ומפרס
העדים דהכי אמר רבנן (דף ע"ג.) גטין אין ליריבין לגט בפני נכבד ונחמס
מסמס כבוד עדים פסולין דמסתמא כיון דשלט לה גט כדן עשאו דאטו
יטעמא אלא משום לעו עד לבסוף: **בירי** דהוה אבא עדיית
דגרים עריות ברי"ש ולא עיריב דאס כן מתי משני עד אחד נאמן
למה למימר לא דמי לשאר עריות והוא ליה ליתן טעם ומיהו יש לומר
המדה של כל כמניה אלא לא דקאמר כל עריות לא אחי שפיר דמאי
שזין חזות דאשת איש לאוסרה על כלה: **עד** אחד נאמן בביסורין.
ומיהו ועיקר הגיד וחלל ולא היה לו לאכזר הפרשת תרומה ושמיטה
בסמוך ויכא אמר כהנאס דכא (ויבנות דף ע"ה.) ושמיטה אפי"ג דהשחא
ליתחזק איסורא כדאס כסום מקום שיצטרך בגדול אחד עומד
גטו ומחזק כן כגון שנחלק כל הראש אלא בית מדרשו ויהיה יוכר מה
שבידה ללמוד לשחוט או להשכיר אחרים שישחטו לה בכדיה דמי וא"ת
מזיר (כחזות דף ע"ה.) וספירה לה לעצמה וא"ת אם כן אפילו יתחזק
דירה ממילא ולא יתחזק איסורא וגם בירה לעבול: **עד** אחד נאמן
בשני עשרות ויהי ד"ה קדד אחד נאמן באיסורין ככה"ג שעיקר הגט
הוא דבר שבעריות. אילו דנקט דבר שבעריות ואמר ר"י משום דכהנאס
אי מהימן אפילו יתחזק איסורא ולא יבדו או ולא וא"ת אי עד אחד
וספירה לה לעצמה ויש לומר דס"ד * דחשיב כמו דבר שבעריות:
מישיעין אפילו לרבי מאיר: **ורבנן** הוא דאצריך. פירש בקונטרס
ניחו ששמו כחמך ומתגרס וקשה דבהחזק שני יוסף כן משעון
אפילו

מסורת הש"ס

(א) וְלִקְחָן נָחֳמָה: (ב) וְלִקְחָן גַּם
 חוּלֵץ יֵשׁ: (ג) גַּם רִיבֵי רוּרוּי,
 (ד) יִצְחָק בֶּן שָׁמַי וְקִדְשִׁי בֶן
 לִקְחָן: (ה) סֵדֶה: (ו) יִצְחָק
 בֶּן קִיסָה: עֵינֵי לֵד: מִן
 כְּסוּתוֹת יֵשׁ: מִכֵּן: חוּלֵץ ו,
 יֵשׁ: מִן: נֶדֶה: לֵא: מִחֵל:
 (ז) וְלִקְחָן כֵּהֵן: (ח) וְלִקְחָן
 גַּם: (ט) כֶּסֶף: כְּסִימָה:
 (י) כֶּסֶף: לִיחָה: חִסְיוֹרָה,
 (יא) דָּם: דָּמָה: לֵא: גִּיטָה:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חי דבר
שבעיות וכו' דחשיב כמו
דבר שבעיות. עי'
מנחת שו"ת ע"ב:

לְעוֹי רֵשׁ"י

קונטרדיקצא. חבל ארץ.

מוסף רש"י

לפי שאין עדים מצויין
לקיימו. והסתכלתם
ישראל את יקרא, ושל
עמיתים להם, ושל
גלות שחיללם חסות
עדים לקיימו. (ובו)
ד. 17. אלא אורח נאמן
באסורין. דכל יחיד נאמן
לחשבונו. ונאמן
מחזקין ותאכל. (ובדמי) ז'
ושם את כל הנהן ויקרא
ז' ואלו כנסו ע'
אלו חקיקו להטעם דמי
דבר, ואלו חסות
עדים אלא לטעם מחזק
מחזק. ויחזק יחזק
דמחזקין דבר דבר
(ובו). ואלו חסות
דחזקת ומועיל. דמי
דחזקת ומועיל. (ובו) ז'
סוף. שמו על כל חסות
מחזק חסות שמואל דמי
יחזק חסות חסות
אל יחזק חסות.